

השבי"ז מופיע באגלי גאולוג הנאלי, אגלי ישיבה קדיש
משפחה ופסיכוסקופ. מו"סמנים אבוקר...

שבי"ז

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
פרשת פקודי | 213
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

שהביאנו עד הלום

פרקי אבות עם פירוש "חד גדיא" והפסעם: ג, ו
רבי חלפתא בן דוסא איש כפר חנניה אומר: עשרה שיושבין ועוסקין בתורה, שכינה שרויה ביניהם, שנאמר: אלהים נוצב בעדת א-ל. "עדה" כוללת לפחות מניין. ומנין אפילו חמשה, שנאמר: ואגדתו על ארץ יסדה. אוגדים דברים ביד עם חמש האצבעות, ולכן חמישה נקראים אגודה. ומנין אפילו שלשה, שנאמר: בקרב אלהים ישפט. בבית דין יש שלושה. ומנין אפילו שנים, שנאמר: אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע וגו'. ומנין אפילו אחד, שנאמר: בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך, היחיד הלומד תורה ומגלה שם ה', בעולם נברכתו.

שאלה: למה ר' חלפתא לא קיצר וכתב רק שאפילו אחד שעוסק בתורה, שכינה שרויה עליו? תשובה: כי נכון שאחד שיושב ועוסק בתורה זו מעלה עצומה, והשכינה הקדושה, בכבודה ובעצמה, שרויה עליו (כן - לימוד ואמירת שורות אלו גורמת לך השראת שכינה), אבל איננו נעצרים שם. אנחנו מבקשים השראת שכינה גדולה יותר - של עיסוק בתורה של שנים. ואם אפשר - אף של שלושה, חמישה ועשרה, כן ירבו. שאלה נוספת: למה לא נכתבו במשנה רק העשרה? הרי כשמגלים שגם בלימוד של יחיד יש השראת שכינה, אנשים עלולים להסתפק בלימוד תורה ביחידות, ולא להתאמץ וללמוד בחבורה! התשובה היא, שאף על פי כן, עדיף היה לגלות שגם בלימוד של אדם בודד יש ערך עצום, כדי שידעו שגם כשנמצאים לבד, יש ערך כה גדול ללימוד, ויזדרזו לעסוק בו. ולמה לא לכתוב רק את הקצוות - האחד והעשרה? כי חשוב שנדע שיש חילוקי דרגות בטווח באמצע, וכשיתאים ונוכל להוסיף קצת יותר, ננסה.

לשמוך ולעצמך

תארו לעצמכם ש:בליל שבת זכור ישבתם בחבר'ה ונזכרתם בקטעים מההכתרה. בבוקר, בדיוק בפרשת זכור, נרדמתם... אז מה עושים? הולכים לישון יותר מוקדם. ולהלכות בהרחבה: מצווה מהתורה לזכור את מעשה עמלק. לכן קוראים פרשת זכור. הכי טוב לקרוא אותה מספר תורה במניין (והציבור ששומע את הקריאה נחשב שקורא בעצמו מדין שומע כעונה). אם אין מניין, יקרא בספר תורה ביחיד. אם אין שם ספר תורה, יקרא בחומש או בסידור. מי שלא שמע פרשת זכור יכול לצאת בדיעבד יד"ח בקריאת התורה של יום פורים. צריך לשמוע את כל הקריאה ולכן יש להיזהר שלא להרעיש ברגליים לאחר הזכרת "עמלק" תוך כדי שהחזן קורא. חכו להמנ... מעיקר הדין יוצאים ידי חובה בכל סוג הגייה וטעמים המקובלים בעדה מסוימת. נשים פטורות מקריאת פרשת זכור אך טוב שיקראו. יש הידור שישמעו קריאה מספר תורה, אך מי שקשה לה, יכולה לקרוא לעצמה בחומש.

חיוננו של שבי"ז

הכי טבעי זה להיות שמח

אלכונים שלנו יש סיפור מיוחד. הם הפחמנו בחי מאלד מואלר, ונאוד אפס גינאק אפני חצי שנה. הם חברים מאלד טאבים של הפאורים שלי, ומליחים אלינו אבקר פרבה עם הפסימיון הקטן שלהם, סמיון שמדביק בחיאים שלו אג הפאורים אג הפלכונים.

אני מביט בו, באריאל-יצהר גינאק, והפרצוף הפחייך שלו פשוט חושף לי טוב חץ האב. פגאום הפלחם כל כך טוב, כל כך פשוט, כל כך רגיל ושמח. "מה מצחיק אולי כל כך?" שאלתי פלם אג אבא שלו. הוא אמר שהוא לא יודע. ככה הוא נאוד. זה טבעי אצל גינאקאק בשבט שחברה לקחתי אג אריאל חץ הידיים. הנפטי אולי למחלה והשארתי אולי במצב מאוזן מח אראש שלי עם הפנים אמטה, כאפיי. צחוק מגלגל... הודגתי אג הידיים והלחמתי אולי ישר מול הפנים שלי. הנמשים שלו, הפרצוף המסוקרן, הפאצב המולטל-אפלי...

"אגה כל כך גמים", אמרתי לו. כל כך טהור. קשה לי אפאמים שהוא הבין מה שאמרתי, אבל הנשמה פגאום הפינה אגה פגאולוגי וחייכה אולי בגלגל. חייכתי. אולי קיבלתי גשומה אילומל-לשאלה שלי, אמה הוא גמיד שמח. אחר הצהריים של אגה שבת הפלח פחמן אבא אפלי.

האכנו ביחד כמה חברים, היה ממש כיף, ובדרך מילפא יד חץ הפאולר שלבשתי. שגי דקא אחר כך היגה לי חץ האלון קיציב חדה כסכין אפחזיר לו, ואלא הגאפאקטי.

הרגשתי נאוד בפנים, אג כי כלפי חוץ - "לסקים כרגיל". לא היה לי אפאולא אולי אחר כך בסניף אבקס סיוחה. הפסקד דבר, גפילא מנחה עם, והגחמא אג הפחולא. הפחמתי אלסט אג הפחולא שגכננתי, אבא כל פחמן הרגשתי בפנים מולקרה כפאק.

אחרי כמה דקא מציאטי למולקרה פגאא אג השל - חצב. פמשכתי אג הפחולא. יאא לא היה פאאא שבת אג פייגי אבדי. אחרי הפחולא החברתי ישבו וספרו צחוקים. ישבתי בצד. לא רציני אפילו עם אף אחד. אחרי שגי דקא בא אלי חניך שלי, אורי, וביקש ממני חצרה הפכנר רחלון אפאורים. בשבט כזכר יש אפס מפלש של הכיגה אצל פרימ, וכל גמיד צריך אפכין משפא.

מה זה לא היה בא לי... כמחץ צדקתי "יאא". אבא רק כמחץ. נשימה חלוקה נסגרת ושאאטי אולי חץ מה הוא רוצה אדבר, איזה נאשא מלניין אולי. אחר כך חיפשלנו בספרים, פגדינו, ובסוף יצא דבר גורם מולקל יופה. כמסיימנו, חזיתי שהחצב נשכח לי אי שם בין הצדכא

אפאא ספר אבין פקלבה אמה שאאלי אאמר. היגה לי הרגשה טובה, שמחה, רציני ילדא אפאא אנשים, אך לא היה לי. אאחר רגל הגאבאא האכתי אחר שפלחתי בו אגם הוא הפחל חץ פירידה שלו. סוף טוב, כמו בסיפורים.

כלשכננו הביגה במאצ"ש, השכנים שלנו צדיין היו אצלנו. הם ישבו חץ הפספא אדברו עם הפאורים שלי. שכן שלי חילא אפס שהוא חשד שידוך אחד ומאלד היה רוצה אפסוק כבה, אבא הפחל זה לא יאצא.

אבא שלי אמר: "אם יש לך כשלון ורצון לזה - אמה אא? אני חושב עם שזה ילדא אפאוד שו הפשמחה שדברתי חזיה אפני כן. כשהפאא הפנימי שבר - גקרא לזה נשמה - גיבטא עם המלשים הפחל, זה יביא לך שמחה".

באאלי רגל אריאל חטף מכה והפחל אבכא. אאאא שלי מיהרה אולי: "מה קרה, נשמה שלי, קיבלת מכה?" היא הפחלתי אפסגאבם אילא בביג. "אני אאק אולי אפילו בחוץ", פחלתי. הפחל ואאאאיר בחוץ חלשים או טוב.

יצאנו. הוא נרגע. הפסטי פחלניו. איזה טפאולא "אגה אף פלם לא פלחל במישהו, נכון?" שאלתי, "הנשמה שלך לא נפחלה". הוא שמח לשמוע, אולי אפחל חייך. שבי"ז שלום, שמירה.

לא עומד במקום

כשאנו ממתנינים להתקדם כבר לשלב הבא, ה' ממתין שנצל את מה שאפשר להוציא מפה. בפרשה כתוב שכדי שבני ישראל ימשיכו במסעם לארץ הנכספת היה צריך שהענן יתרום מעל למשכן. כל עוד הענן היה שורה על המשכן, לא נוסעים. נשארים במקום.

נסה להכנס לרגע לראש של יהודי פשוט ממשפחה ממוצעת בשבט אשר. או נפתלי. לו אמרו שמטרת ההליכה במדבר היא להגיע לארץ ישראל. הוא יודע שכשנשארים במקום, זמן ההגעה ייעד מתארך. בלי לדבר על כך שעצם ההשארות במקום לא תמיד נעימה.

מה עובר בראש היהודי כשהענן נשאר על המשכן ועוצרים במקום זמן רב, שנה למשל? אולי הוא היה קצר רוח. אמנם יכול להיות שלא היה לו יותר מדי מה לעשות עם זה, אך יכול להיות שהוא כן יכל להתפלל לה' שיפתור את הבעיה הגורמת לו רוח מקוצצרת.

אבל הוא יכל לגשת לעניין ממקום אחר, עם רוח אחרת, רגועה, ועם נחת הנובעת מהבנה שנכון שיקח זמן עד שעם ישראל יגיע לארץ, אבל כנראה שעוד לא הגיע הזמן לעבור הלאה. אם ענן השכינה נמצא עכשיו כאן - כנראה שיש כאן משהו. זה המקום להיות בו כעת, ולעשות בו את העבודה, לתקן פה משהו.

ומהמסע במדבר - לחיינו, ישראל התשע"ד. גם בחיים שלנו יש השראת שכינה וענן הנוסע ועומד במקום, לעתים כך ולעתים כך.

ה' מכוון כל אחד בדרך המיוחדת לו, ומקדם אותו כל הזמן משלב לשלב: בילדות הוא רוכש כלים בסיסיים לחיים ובעזרת הוריו מתעצבת אצלו הגישה לחיים, בנערות הוא מוסיף עוד ערכים ומפתח את אישיותו, בבגרות הוא פועל רבות במישור המעשי של העולם, ובזקנה הוא פנוי מטטרדות ויכול להתעלות בקניית תורה ובשאר עבודת ה', וכן להעניק רבות למשפחתו ולאנשים אחרים.

לפעמים נראה לנו כאילו העסק תקוע. אנו דורכים במקום. אז, עלינו לשלוף לעצמנו את הענן השוכן על המשכן. כנראה שעוד לא הגיע הזמן, ומנגד - יש לנו מה לקחת מכאן. כשיגיע הזמן, ה' לא יחכה כדי לקחת אותנו לתחנה הבאה. עם הרכוש שצברנו בינתיים.

כמו כן, יש מצבים בחיים שבהם אנחנו מתקדמים, אולם אנו מצפים להיות כבר בעתיד - באירוע קרוב, או בשלב הבא בחיים: להיות כבר בתיכון, להיות כבר אחרי תיכון, להיות כבר זוג צעיר או לחבוק כבר ילד.

לא משנה איפה אנו כעת - אנו פה בהשגחה. יש לנו מה לעשות כאן. השלב הבא יגיע בעזרת ה', וכדי שכשנעמוד בו נוכל להסתכל לאחור בסיפוק של עשיה, כדאי שלא נבזבז את ההווה במחשבות על העתיד, אלא נעשה את מה שבפינו וידינו לעשות, ונגלה את רצון ה' ששורה ממש כאן.

סע ישר

באתר אינטרנט: falmarooo@gmail.com

סיימנו ללמוד על הפרישות. מתחילים עכשיו את הטהרה. טהרה ממה?

מנגיעות היצר שמלכלכות מה שיפה. להתנקות ממנו לגמרי. אחרי הנקיות, מה יש עוד לטהר? זהו, ניקינו הכל!

פה לא מדובר על מה עושים, אלא על איפה הלב שלנו, הכוונה. הנקיות היא ממעשים רעים. אחריה היתה פרישות ממעשים גשמיים שלא נצרכים, וכעת מגיעה הטהרה - שגם במעשים הטובים שעושים - הגשמיים והרוחניים - שהמחשבה והכוונה תהיינה טהורות.

כאילו שהיה "לשמה"?

כן. איך היית מתייחס לרופא שמצידו, שהמטופל ימות, אבל הוא מטפל בו בשביל השם שלו/הכסף? שלא יתבעו אותו?

מנגד, אדם אחד נפל ואיבד את ההכרה באמצע קניות בסופר. באותו רגע קנה שם גם חובש שטיפל בו והציל לו את החיים. אם היו מחכים לאמבולנס, היה מאוחר מדי. אותו אדם הודה לחובש ורצה לשלם לו הרבה כסף. אותו חובש אמר: "מה? הזכות שהיתה לי להציל לאדם את החיים היא שכר הרבה יותר גדול מאשר כל כסף שתתן לי..." הוא סירב לקבל את הכסף, ניגש לקופה, שילם והלך. אותו אדם תרם בסוף את הכסף לאגודה שמצילה חיים, וגם עשה קורס עזרה ראשונה.

שני האנשים הצילו חיים, אבל היה הבדל ביניהם בכוונה: זה הציל חיים בשביל כסף בסוף החודש, וזה - בשביל לתת חיים.

אפשר להשתמש בעבודת ה' כאמצעי לקבל כבוד מבני אדם, כאמצעי לשכר טוב כאן או להבטיח מקום מקדימה בעולם הבא, ואפשר לעשות את עבודת ה' נקייה נקייה, טהורה, זכה. כי אכפת לנו ממנה. לעשות אותה לשם ה' לבדו.

מה, אם אני עושה מצוות כדי לזכות לעולם הבא זה לא בסדר?

זה בסדר. כל עוד אתה עושה מעשה טוב והכוונה שלך לא שלילית - זה טוב. אפילו אם עיקר הכוונה שלך טובה ומעורבת בה גם גאווה, תעשה את המעשה הטוב, ותשתדל לנקות את הגאווה. אל תמנע מהמעשה הטוב. מה שכן, יש יותר טוב מזה. גם עבודה למען העולם הבא היא אחרת, הכל למענד, ואפשר להעפיל יותר. אתה לא רוצה לזכות לעשות את רצון ה' כי זה רצון ה'? כי זה מה שטוב? כי זאת שותפות בתכנית ה' להגדיל ולעשות טוב לעולם? לתקן את הכל?

שעת סיפור

סיפור נהג מונית: פעם נקראתי באמצע הלילה לאסוף אדם מכתובת כלשהי. הגעתי לבית חשוד כמעט לגמרי. כיוון שלא חשתי בסכנה, ניגשתי לדלת מתוך הנחה שמדובר באדם הזקוק לעזרה. דפקתי על הדלת, והיא נפתחה בידי אדם העומד בשנות השמונים המאוחרות לחייו. לקחתי את המזוודה לרכב וחזרתי לעזור לו. הוא נשען על ידי כשהלכנו למונית ולא הפסיק להודות. במונית הוא נתן לי כתובת של בית אבות וביקש שניסע דרך מרכז העיר. זה האריך את הדרך. במשך השעתיים הבאות נסענו ברחבי העיר. הוא הראה לי את הבניין בו עבד כנער מעלית ואת השכונה בה גרו הוא ואשתו כזוג צעיר. עם אור ראשון אמר: "אני עייף בוא ניסע לכתובת שנתתי לך". הגענו. "כמה אני חייב לך?" הוא נבר בארנקו. "כלום", אמרתי. "אתה צריך פרנסה", הוא טען. "אל תדאג. יש אחרים שישלמו", עניתי. חיבקתי אותו. אחר כך חשבתי על כך שאתה נסיעת הסיכום של חייו הוא עשה איתי. מה היה קורה אם היה זוכה בנהג עצבני? (מתוך עלון "איש לרעה")

המשב"צ:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.

עיצוב גרפי:

עיסור - סטודיו לעיצוב גרפי.

איורים: אריאל חצרוני.

תודה לצבאי סקולניק.

falmarooo@gmail.com

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל

לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל

לע"נ קדושי מרכז הי"ד

לע"נ ר' בנימין בן ג'האאר ז"ל

לא זכה משה לכל מעלותיו אלא בזכות שהיה אוהב לישראל ומצטער בצרתם. (שערי קדושה חלק ב שער ד)

מוצאי שב"צ